



# DZIENNIK URZĘDOWY

## WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

---

Wrocław, dnia 27 stycznia 2023 r.

Poz. 586

### WYROK NR SYGN. AKT III SA/WR 496/21 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 3 sierpnia 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu  
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA  
Sędziowie Sędzia WSA  
Asesor WSA

Anetta Makowska - Hrycyk  
Kamila Paszowska - Wojnar  
Anna Kuczyńska – Szczytkowska(sprawozdawca)

Protokolant

referent stażysta Kamila Ostrowska

po rozpoznaniu w Wydziale III na rozprawie w dniu 3 sierpnia 2022 r.  
sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Dzierżoniowie  
na zarządzenie Burmistrza Miasta i Gminy Niemcza  
z dnia 15 września 2009 r. nr 121/V/2009  
w przedmiocie ustalenia opłat za usługi cmentarne na Cmentarzu Komunalnym w Niemczy

**stwierdza nieważność zaskarżonego zarządzenia w całości.**

## Uzasadnienie

Burmistrz Miasta i Gminy Niemcza (dalej: Burmistrz) zarządzeniem z dnia 15 września 2009 r., nr 121/V/2009 ustalił opłaty za usługi cmentarne na Cmentarzu Komunalnym w Niemczy. Jako podstawę prawną tego zarządzenia Burmistrz wskazał art. 30 ust. 3 pkt 15 ustawy z ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), zwanej dalej „u.s.g.” oraz art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2000 r. nr 23, poz. 295 z późn. zm.). W § 1 zarządzenia wskazano, że wprowadza się stawki opłat za usługi na Cmentarzu Komunalnym w Niemczy stanowiące załącznik nr 1 do niniejszego zarządzenia. W § 2 wykonanie zarządzenia powierzono Zarządcy Cmentarza Komunalnego. W § 4 stwierdzono, że zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 2009 r. i podlega ogłoszeniu na tablicy ogłoszeń.

Przedmiotowe zarządzenie, jak wynika z jego treści jest adresowane do wszystkich osób korzystających z cmentarza komunalnego w Niemczy. Reguluje kwestie dotyczące obowiązujących opłat, ich rodzajów i wysokości za korzystanie z cmentarza.

Prokurator Rejonowy w Dzierżoniowie (dalej: skarżący, Prokurator) pismem z dnia 28 czerwca 2021 r. złożył skargę na zarządzenie Burmistrza Miasta i Gminy Niemcza z dnia 15 września 2009 r., nr 121/V/2009 w sprawie ustalenia opłat za usługi cmentarne na Cmentarzu Komunalnym w Niemczy. W skardze Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności wskazanego wyżej zarządzenia w całości, zarzucając mu istotne naruszenie prawa, tj.:

- art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 679 z późn. zm. zwanej dalej „u.g.k.”), polegające na wydaniu zarządzenia przez Burmistrza Miasta i Gminy Niemcza bez uprzedniego powierzenia mu uprawnień przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego;
- istotne naruszenie art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461, zwanej dalej „ustawą”), polegające na uznaniu, że przedmiotowe zarządzenie nie stanowi aktu prawa miejscowego i nieogłoszeniu w/w zarządzenia w wojewódzkim dzienniku urzędowym, a jedynie ustanowienie w § 4, że zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 2009 r. i podlega ogłoszeniu na tablicy ogłoszeń, co stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonego zarządzenia na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

W uzasadnieniu skargi Prokurator podniósł w szczególności, że jako podstawa wydania zarządzenia nie została wskazana uchwała upoważniająca Burmistrza Miasta i Gminy Niemcza do wydania przedmiotowego zarządzenia. Skoro zatem brak jest dokumentu powierzenia Burmistrzowi przez Radę Gminy lub Miejską w Niemczy uprawnień, uzasadnione jest uznanie, że zaskarżone zarządzenie wydał niewłaściwy organ. Prokurator podkreślił także, że zaskarżone zarządzenie mające charakter powszechnie obowiązujący powinno zostać opublikowane w wojewódzkim dzienniku urzędowym, na podstawie art. 13 pkt 2 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, co stanowi warunek jego wejścia w życie. Brak publikacji przedmiotowego zarządzenia w wojewódzkim dzienniku urzędowym skutkuje istotnym naruszeniem art. 13 pkt 2 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych i zarazem stanowi podstawę do stwierdzenia jego nieważności.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej odrzucenie lub oddalenie; rozpoznanie skargi na rozprawie; przeprowadzenie rozprawy również pod nieobecność organu lub jego pełnomocnika; nieobciążanie organu kosztami postępowania; dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów znajdujących się w uporządkowanych aktach sprawy (które organ dołączył do odpowiedzi na skargę):

- uchwały nr XXXV/236/2002 Rady Miejskiej w Niemczy z dnia 25 września 2002 r. w sprawie regulaminu cmentarza komunalnego w Niemczy (Dz. Urz. Woj. Dolno, z 2002 r., nr 235, poz. 3289);
- skargi Prokurator Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie nr PR Pa 10.2021 z dnia 29 czerwca 2021 r. na uchwałę nr XXXV/236/2002 Rady Miejskiej w Niemczy z dnia 25 września 2002 r. w sprawie regulaminu cmentarza komunalnego w Niemczy;

- odpisu aktualnego z rejestru przedsiębiorców KRS Przedsiębiorstwa Komunalnego Sp. z o.o. (KRS nr 13829);
- odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców KRS Przedsiębiorstwa Komunalnego Sp. z o.o. (KRS nr 13829);
- porozumienia nr CM/12 z dnia 31 stycznia 2012 r. pomiędzy PK Sp. z o.o. a Gminą Niemcza;
- aneksu nr 1 z dnia 21 stycznia 2014 r. do Porozumienia CM/12 z dnia 31 stycznia 2012 r.;
- uchwały nr XIX/106/08 Rady Miejskiej w Niemczy z dnia 30 czerwca 2008 r. w sprawie zasad gospodarowania nieruchomościami stanowiącymi własność Gminy Niemcza (Dz. Urz. Woj. Dolno. z 2008 r., nr 292, poz. 3215 ze zm.) na:
  - fakty wynikające z treści powołanych dokumentów,
  - fakty podane w uzasadnieniu odpowiedzi na skargę,
  - podstawy i okoliczności wydania przez Burmistrza Miasta i Gminy Niemcza Grzegorza Kosowskiego zarządzenia nr 121/V/2009 z dnia 15 września 2009 r. w sprawie ustalenia opłat za usługi cmentarne na Cmentarzu Komunalnym w Niemczy,
  - przekazanie przez Radę Miejską w Niemczy kompetencji do określenia opłat za usługi cmentarne Burmistrzowi Miasta i Gminy Niemcza;
  - wiedzę Skarżącego o treści uchwały nr XXXV/236/2002 Rady Miejskiej w Niemczy z dnia 25 września 2002 r. w sprawie regulaminu cmentarza komunalnego w Niemczy i wynikającej z jej treści przekazania przez Radę Niemczy kompetencji do określenia opłat za usługi cmentarne Burmistrzowi Miasta i Gminy Niemcza;
  - sposobu podziału, zakresu podziału zadań i kompetencji w zakresie realizacji zadania własnego w postaci zarządzania cmentarzem komunalnym w Niemczy.

W uzasadnieniu odpowiedzi na skargę organ zaznaczył, że zaskarżone zarządzenie jest aktem kierownictwa wewnętrznego. Podkreślił, że zgodnie z art. 94 ust. 1 u.s.g. stwierdzenie nieważności zarządzenia stanowiącego akt kierownictwa wewnętrznego wobec upływu 1 roku od daty podjęcia zarządzenia jest niedopuszczalne. Zarządzenie podjęte w dniu 15 września 2009 r., zaś skargę Prokurator wniosła 29 czerwca 2021 r. Skarga została wniesiona po upływie 11 lat 9 miesięcy i 14 dni. Zarządzenie było opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Miasta i Gminy Niemcza oraz na tablicy ogłoszeń (§ 4 Zarządzenia), zatem – jak podkreślił organ, Prokurator miała możliwość zapoznania się z jego treścią przed upływem okresu 1 roku od daty jego podjęcia. Ponadto zaskarżone zarządzenie było weryfikowane przez organ nadzoru. W ocenie organu, zarządzenie w momencie jego podjęcia odpowiadało prawu i nie naruszało powszechnie obowiązujących przepisów prawa w stopniu, który pozwalałby na stwierdzenie nieważności w całości. Ponadto, zdaniem organu, nie doszło do naruszenia art. 4 ust. 2 ustawy o gospodarce komunalnej. Niezasadność tego zarzutu, jak podkreślił organ, wynika z faktu, że Prokurator zupełnie pominęła treść uchwały nr XXXV/236/2002 Rady Miejskiej w Niemczy z 25 września 2002 r. w sprawie regulaminu cmentarza komunalnego w Niemczy. Z uchwały tej jednoznacznie wynika, że doszło do przekazania kompetencji do wydania zarządzenia Burmistrzowi Miasta i Gminy Niemcza i określenia opłat za korzystanie z cmentarza.

Organ wskazał również, że nie naruszył art. 13 pkt 2 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych. Wskazał, że przepis ten nie dotyczy Burmistrza, lecz jego adresatem jest Wojewoda jako organ wydający dziennik, co wynika z art. 23 i art. 27 ust. 1 tej ustawy. Organ nie mógł naruszyć art. 13 pkt 2 ustawy, ponieważ Burmistrz nie dokonuje publikacji aktów prawnych w Dzienniku Urzędowym Województwa, tylko Wojewoda. Wbrew temu co zarzucił Prokurator, Burmistrz nie mógł ogłosić Zarządzenia w Dzienniku Urzędowym, gdyż nie miał do tego kompetencji. Poza tym Zarządzenie nie stanowiło aktu prawa miejscowego, dlatego nie publikuje się go w Dzienniku Urzędowym Województwa zgodnie z art. 13 pkt 2 ustawy. Zarządzenie stanowiło akt kierownictwa wewnętrznego, co odpowiada stanowisku w orzecznictwie (por. wyrok NSA z 20 października 2005 r., sygn. akt II OSK 138/05; wyrok NSA z 24 lutego 2010 r., sygn. akt II GSK 1103/08; wyrok NSA z 6 kwietnia 2006 r., sygn. akt II OSK 19/06). Organ nie zgodził się z twierdzeniem Prokuratora, zgodnie z którym podstawą do uznania zaskarżonego zarządzenia w przedmiocie ustalenia opłat za usługi cmentarne na cmentarzu komunalnym za akt prawa miejscowego jest art. 4 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 w zw. z art. 41 ust. 1 u.s.g.

### Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 137 ze zm.) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę administracji publicznej. Oznacza to, że w postępowaniu sądowym nie mogą być brane pod uwagę argumenty natury słusznościowej czy celowościowej. Badaniu podlega jedynie legalność aktu administracyjnego, czyli prawidłowość zastosowania przepisów prawa procesowego i materialnego w odniesieniu do istniejącego w sprawie stanu faktycznego oraz trafność wykładni tych przepisów. Stosownie do art. 3 § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329, zwanej dalej w skrócie p.p.s.a.), kontrola sprawowana przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego oraz na inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej. Na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, sąd stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Odnośnie do aktów organów gmin, przepis ten pozostaje w związku z art. 91 ust. 1 u.s.g., zgodnie z którym uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Jednakże nie stwierdza się nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy po upływie jednego roku od dnia ich podjęcia, chyba że uchybiono obowiązkowi przedłożenia uchwały lub zarządzenia w terminie określonym w art. 90 ust. 1 albo jeżeli są one aktem prawa miejscowego (art. 94 ust. 1 u.s.g.). Argumentując a contrario do treści art. 91 ust. 4 u.s.g., stanowiącego, że w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, że wydano je z naruszeniem prawa, należy przyjąć, że każde istotne naruszenie prawa uchwałą lub zarządzeniem organu gminy oznacza ich nieważność (por. T. Woś [w:] T. Woś., H. Knysiak-Molczyk, M. Romańska, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Wyd. LexisNexis, Warszawa 2012 r., s. 761-762).

W piśmiennictwie i orzecznictwie do istotnego naruszenia prawa zalicza się naruszenie przez organ gminy podejmujący uchwałę lub zarządzenie przepisów o właściwości, podjęcie takiego aktu bez podstawy prawnej, wadliwe zastosowanie normy prawnej będącej podstawą prawną podjęcia aktu, jak również naruszenie przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwały. Innymi słowy, za "istotne" naruszenie prawa uznaje się uchybienie prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym, zwłaszcza gdy podjęty akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, co jest oczywiste i bezpośrednio oraz wynika wprost z treści tego przepisu.

Z uwagi na materię podlegającą regulacji w drodze omawianego zarządzenia, zdaniem Sądu, nie ulega wątpliwości, że skarga dotyczy aktu podjętego w sprawie z zakresu administracji publicznej. Skargę tę wniósł Prokurator Rejonowy, na zasadzie art. 70 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2021 r. poz. 66), zgodnie z którym jeżeli uchwała lub zarządzenie organu samorządu terytorialnego albo rozporządzenie wojewody są niezgodne z prawem, prokurator zwraca się do organu, który je wydał, o ich zmianę lub uchylenie albo kieruje wniosek o ich uchylenie do właściwego organu nadzoru; w przypadku uchwały lub zarządzenia organu samorządu terytorialnego prokurator może także wystąpić o stwierdzenie ich nieważności do sądu administracyjnego. Wywiedzenie skargi nie musiało być poprzedzone wyczerpaniem środków zaskarżenia ani nie było ograniczone terminem zaskarżenia, zatem skargę należy uznać za dopuszczalną.

W niniejszej sprawie kontroli sądowej poddane zostało zarządzenie Burmistrza Miasta i Gminy Niemcza z 15 września 2009 r. (nr 121/V/2009), w którym jako podstawę prawną wskazano art. 30 ust. 3 pkt 15 u.s.g. oraz art. 2 ust. 1 ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych. Powyższe zarządzenie zgodnie z treścią jego § 4, nie zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Zauważyć należy, że art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o gospodarce komunalnej przyznaje organom stanowiącym jednostek samorządu terytorialnego kompetencję do stanowienia o wysokości cen i opłat albo o sposobie ustalania cen i opłat za usługi komunalne o charakterze użyteczności publicznej oraz za korzystanie z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej jednostek samorządu terytorialnego. Jednocześnie w art. 4 ust. 2 zastrzeżono, że uprawnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 2, organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego mogą powierzyć organom wykonawczym tych jednostek.

Podniesiony w skardze zarzut sprowadzał się do wskazania, że skarżonemu zarządzeniu nie przyznano statusu aktu prawa miejscowego, nie przewidując obowiązku jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Województwa. Zdaniem organu natomiast zaskarżone zarządzenie jako akt kierownictwa wewnętrznego nie podlegało publikacji w Dzienniku Urzędowym, co więcej po upływie roku od jego wydania niemożliwe jest stwierdzenie jego nieważności.

Przystępując do oceny zaskarżonego przez Prokuratora zarządzenia, podkreślenia wymaga, że w orzecznictwie sądów administracyjnych istnieje rozbieżność, co do zakwalifikowania aktów regulujących kwestie opłat za świadczenie usług komunalnych o charakterze użyteczności publicznej oraz za korzystanie z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (w tym cmentarzy komunalnych) do kategorii aktów prawa miejscowego, na co zwrócił uwagę organ w odpowiedzi na skargę. Zgodnie z jedną linią orzecniczą tego rodzaju akty nie stanowią aktów prawa miejscowego, lecz są aktami o charakterze kierownictwa wewnętrznego (por. wyrok NSA z dnia 20 października 2005 r., sygn. akt II OSK 138/05; wyrok NSA z dnia 24 lutego 2010 r., sygn. akt II GSK 1103/08; wyrok NSA z dnia 6 kwietnia 2006 r., sygn. akt II OSK 19/06, dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, dalej: CBOSA). W opozycji do powyższego twierdzenia pozostaje drugi nurt orzeczniczy, zgodnie z którym regulacje te stanowią akty o charakterze prawa miejscowego. Akty te mają bowiem charakter powszechnie obowiązujący, a ich adresatem, na którego nakładają określone obowiązki, nie jest sama administracja, lecz wszystkie podmioty prawa, zewnętrzne wobec administracji (por. wyrok NSA z dnia 15 czerwca 2015 r., sygn. akt I OSK 662/15; wyrok NSA z dnia 7 lipca 2011 r., sygn. akt II GSK 1022/10; wyrok WSA w Krakowie z dnia 11 marca 2016 r., sygn. akt III SA/Kr 1360/15; wyroki WSA we Wrocławiu: z dnia 8 maja 2013 r., sygn. akt III SA/Wr 73/13; z dnia 13 sierpnia 2020 r., sygn. akt III SA/Wr 81/20; wyroki WSA w Gliwicach: z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV SA/Gl 865/16; z dnia 11 kwietnia 2016 r., sygn. akt IV SA/Gl 890/15, CBOSA). Wedle Sądu, do takich właśnie aktów należy zaliczyć zakwestionowane przez Prokuratora zarządzenie. Dokonując kwalifikacji tego aktu, trzeba bowiem uwzględnić, że jego adresatem nie jest sama administracja. Reguluje ono w sposób jednostronny kwestie związane z zasadami uiszczania opłat za usługi cmentarne (wskazuje rodzaje tych opłat i ich wysokość). Innymi słowy wprowadza reguły postępowania dotyczące podmiotów zewnętrznych wobec administracji, chcących korzystać z cmentarzy komunalnych. W konsekwencji stwierdzić należy, że zarządzenie to posiada charakter generalny - bowiem zawarte w nim normy definiują adresata przez wskazanie pożądanых cech, a nie przez wymienienie nazw adresatów oraz abstrakcyjny - gdyż nakazywane, zakazywane lub dozwolone zachowanie ma mieć miejsce w pewnych powtarzalnych okolicznościach, a nie w jednej konkretnej sytuacji. Ponadto ma ono charakter normatywny, ponieważ wyznacza adresatom określony sposób zachowania się oraz zewnętrzny - bo skierowane jest również do podmiotów pozostających poza strukturą administracji. (por. wyrok WSA w Krakowie z 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt III SA/Kr 536/20, wyrok WSA w Opolu z 12 października 2021 r., sygn. akt II SA/Op 424/21, wyrok WSA we Wrocławiu z 6 lipca 2022 r., sygn. akt III SA/Wr 836/21, CBOSA). Te wszystkie cechy przemawiają za uznaniem zaskarżonego zarządzenia za akt prawa miejscowego, którego obowiązywanie - w świetle art. 88 Konstytucji RP - zależy od jego ogłoszenia. Po myśli tego przepisu, warunkiem wejścia w życie aktów normatywnych, w tym aktów prawa miejscowego, jest ich ogłoszenie (ust. 1), zaś zasady i tryb ogłaszania takich aktów określa ustawa (ust. 2). Wbrew zatem argumentom organu, zaskarżone zarządzenie nie ma charakteru aktu kierownictwa wewnętrznego. Wskazane powyższej cechy przemawiają za uznaniem zaskarżonego zarządzenia za akt prawa miejscowego, którego obowiązywanie - w świetle art. 88 Konstytucji RP - zależy od jego ogłoszenia. Tym samym skoro zaskarżone zarządzenie ma cechy pozwalające zaliczyć je do aktów prawa miejscowego,

to winno zostać opublikowane w wojewódzkim dzienniku urzędowym, na podstawie art. 13 pkt 2 ustawy. Zgodnie z tym przepisem w wojewódzkim dzienniku urzędowym ogłasza się akty prawa miejscowego stanowiące przez sejmik województwa, organ powiatu oraz organ gminy, w tym statuty województwa, powiatu i gminy.

Jak wynika z akt sprawy, kwestionowane zarządzenie nie zostało ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego, ponieważ w § 4 tego aktu wskazano, że „Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 2009 r. i podlega ogłoszeniu na tablicy ogłoszeń”.

Niedochowanie wymogu publikacji aktu prawa miejscowego – poprzez nie zawarcie w zaskarżonym zarządzeniu regulacji przewidującej taką publikację, stanowiącego warunek jego wejścia w życie, świadczy – zdaniem Sądu – o istotnym naruszeniu norm konstytucyjnych (art. 88 ust. 1 Konstytucji RP) oraz art. 13 pkt 2 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, co w konsekwencji skutkowało koniecznością stwierdzenia nieważności kontrolowanego zarządzenia w całości. Wskazać przy tym należy, że skoro zaskarżone zarządzenie należało uznać za akt prawa miejscowego, to tym samym dopuszczalne było stwierdzenie jego nieważności mimo upływu roku od jego podjęcia (art. 94 ust. 1 u.s.g.).

Wobec uwzględnienia najdalej idącego zarzutu Prokuratora dotyczącego braku publikacji zarządzenia w dzienniku urzędowym, bezprzedmiotowe było rozpatrywanie zgłoszonych w skardze zarzutów dotyczących kompetencji Burmistrza do wydania zaskarżonego zarządzenia.

Sąd oddalił na podstawie art. 106 § 3 p.p.s.a. wnioski dowodowe organu, uznając, że przeprowadzenie dowodu uzupełniającego z dołączonych do odpowiedzi na skargę dokumentów nie było niezbędne do wyjaśnienia istotnych wątpliwości w sprawie.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., orzeczono jak w sentencji.